

Péteri Miklós:

Gellérthegyi kilátás 1957 tavaszán

Lábaim alatt a Gellérthegy sziklái
Sötéten bámulnak le a vén Dunára,
A háttérben pedig –mint a múlt árnyéka-
Még mindig büszkén áll ősi Buda vára.

Alattam a város, a házak, az utcák...
Olyan az egész táj, mint nyitott könyv, melybe
Fekete betűkkel, gyászoló betűkkel
Éppen most íródik a kor történelme.

Tavaszodik ismét. Zöldülnek a bokrok,
A rügyező fákon madárének csendül,
Üde, friss illatot hoz felém a szellő,
Hófehér pillangó vidám tánkra perdül.

Felragyog a város az arany napfényben
Ez az én otthonom, az én Budapestem!
Nézem megbűvölten és arra gondolok,
Milyen szerencse, hogy éppen itt születtem!

Aztán, hogy hirtelen északnak fordulok,
Elborul az égbolt, közeleg az orkán!
Ott a túlsó parton sunyin és sötéten
Ül a vörös csillag az Országház tornyán.

Rút tél a tavaszban, örökös magyar tél,
S az a csillag ott az örök fagy jelképe...
Alattam az utcán gondolkodva ballag
A fénylő Budapest vérző szívű népe.

S lábaim alatt a Gellérthegy sziklái
Sötéten bámulnak le a vén Dunára,
A háttérben pedig ősi Buda vára
Az igazabb magyar feltámadást várja.

1957.

Péteri Miklós

Beköszönt az új esztendő

Száguldva érkeztem csillagfogatommal
a messzi jövőből ide a jelenbe,
mert az öreg óév nagyon megfáradt már,
unja is a dolgot, pihenni szeretne.
Adott, amit tudott, jót, rosszat vegyesen.
Ennél több aligha telne most már tőle.
Áldja meg az Isten! Fogja a batyuját,
s bizza rá a többit bátran a jövőre!
Én fiatal vagyok, sok kincs van még nálam.
Hozok vidámságot, friss örömet néktek,
hogya hisztek bennem, szívesen fogadtok,
s az új esztendőbe bizakodva léptek.
Virágos tavasszal hozok langyos szellőt,
hozok víg madárdalt, új napot az égre,
s ha a nyár csókjától búzakalász érik,
áldást hintek majd a zöldellő vetésre.
Ősszel hozok árnyas, ezerszínű erdőt,
narancssárga napfényt, holdas éjszakákat,
és ha újra tél jön, hófehér lepellel
fedem be a várost, a rétet, a fákat.
Hozok egész évben erőt a munkához,
hozok lágy kenyeret s bort az asztalokra.
No, de most már inkább jöjjenek a tettek!
Puszta ígérettel úgyse mentek sokra.
Szeressetek élni, bízva a jövőben!
Beköszöntöm végén tőletek ezt kérem.
Töltsetek hát pezsgőt az üres pohárba,
s igaz jó barátként koccintsatok velem!

Péteri Miklós:

Anyánk emlékére Anyák Napján

Csecsemő-korunknak első menedéke
anyánk puha karja, meleg ölelése.
Ő táplált, gondozott, sok szépre tanított,
és könnyes szemekkel de sokat virrasztott
betegágyunk mellett,
mikor láztól égő, forró kis testünket
hűsíteni kellett.

Majd múltak az évek, s nem lett könnyebb dolga!
Szorongva engedett önálló utunkra,
de azért értünk élt,
segített, mit tudott,
magányos estéin értünk imádkozott.
Mi meg, ha gondok közt megértésre vágytunk,
amíg itt volt köztünk,
szerető szívéhez mindig hazajártunk.

Anyák Napján – sajnos – nem tudunk mást tenni,
mint vén gyermekeként őrá emlékezni,
és bízni egy másik, boldogabb világban,
hol anyánk kezében most egy szál virág van,
hol bánat, csalódás,
szenvedés már nincsen,
s kérésünkre öt ezerszer
megáldja az Isten.

Péteri Miklós: Zuhanás

Egy emberöltő elszállott felettem
Vagy tán csak én zuhantam valahol
a végtelen időben?

Nem tudhatom!

A Földet egyre távolodni érzem,
meglazult a zuhanást gátló kötelékem,
cél nem hevít már, fogyatkozik kapaszkodóm.

Minden, amit tettem, amit csak elértem,
s részben még azok is, akiket szerettem
el-elmaradoznak,
emlékké foszlanak,
mint vonatablakból megbámult futó fák,
lekaszált rétek
s égnek meredő, elhagyatott kopár falak.

Zuhanok egyre! Vagy felfelé szállok?
A kozmikus térben nincs biztos irány.
De nem is fontos, inkább az számít – s ez talány_,
hogyan egyáltalán mi marad utánam,
marad-e valami nyom?
Meg amit még most viszek magammal,
azt vajon ott –a végtelen mezőben-
akkor is, ott is elvállalhatom?

Ha visszanézek, látom, hogy mi voltam.
Zuhanás közben csak tágul a kép!
Nem világítottam fénylő üstökösként,
porszem maradtam, csöpp meteor-morzsa,
mulandó éltű űrtöredék.

Zuhanok egyre! Fel vagy le,
már mindegy.
Csukott szememből forró könny pereg.
-Azért ne felejtsetek el majd emberek! -
A véges világból –hol kétségek gyötörtek-
a végtelenben célhoz érek én,
s zuhanástól bódult, kósza lelkem
megnyugvást nyer
az Isten tenyerén.